ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, ve věci

žalobkyně: **CARRIDI s.r.o.**, IČO 27940951
sídlem Brigádnická 1723/4, 370 06 České Budějovice
zastoupena advokátem JUDr. Ondřejem Vodákem
se sídlem Washingtonova 1567/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
se sídlem Mánesova 1803/3a, 371 87 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. 182680/23/2201-51522-302670,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 6. 4. 2023 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. 182680/23/2201-51522-302670. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o částečné prominutí úroků z prodlení stanovených na základě § 251a a násl. zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o jejichž předepsání v částce 6 128 887 Kč byla žalobkyně vyrozuměna písemností ze dne 13. 1. 2023, č.j. 20887/23/2201-51522-302670. Jedná se o úrok z prodlení úhrady daňových povinností – daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, která byla žalobkyni stanovena dodatečným platebním výměrem ze dne 26. 6. 2019, č.j. 1662102/19/2201-51522-302670 ve výši 21 317 240 Kč, spolu s povinností k úhradě penále ve výši 478 607 Kč dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

2. Správce daně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že byl naplněn formální požadavek dle § 259b odst. 1 daňového řádu, pročež následně mohl přistoupit k meritornímu posouzení žádosti žalobkyně. V rámci tohoto posouzení správce daně dospěl k závěru, že ze strany statutárního orgánu žalobkyně došlo k porušení daňových předpisů, když jako statutární orgán ve třech dalších právnických osobách během dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících ztěžoval nebo mařil správu daní tím, že opakovaně včas nepodal daňová přiznání. Z tohoto důvodu je naplněna podmínka stanovená § 259c odst. 2 a odst. 3 daňového řádu ve spojení s čl. III. 1. bod 5 pokynu GFŘ-D-47, která prominutí příslušenství daně vylučuje.

3. Závěry napadeného rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné, neboť žalovaný nezjišťoval, zda shora popsaným jednáním statutárního orgánu žalobkyně skutečně došlo k závažnému ztížení nebo maření správy daní ve smyslu § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu ve spojení s čl. III. 1. bodem 5 pokynu GFŘ-D-47. K maření či ztěžování správy daní dle žalobkyně nedošlo, neboť v řešeném období dotčeným právnickým osobám daňová povinnost ani nevznikla (resp. byla stanovena ve výši 0 Kč). Pokud tedy v předmětném období daňová povinnost vůbec nevznikla, nenastala situace, aby byla daň správcem daně zjišťována, stanovena a uhrazena. K tomu žalobkyně s odkazem na čl. III. obecné části pokynu GFŘ-D-47 zdůraznila, že závěr o závažném porušení daňových předpisů musí dosáhnout určité intenzity. Taková situace však dle žalobkyně ve věci nyní projednávané nenastala, a proto podmínka § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu naplněna nebyla.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nepovažuje žalobní námitky za důvodné. Předně poukázal na skutečnost, že v případě posuzování žádosti o prominutí příslušenství daně dochází k aplikaci neurčitého právního pojmu „závažné porušení daňových nebo účetních předpisů“ obsaženého v § 259c odst. 2 daňového řádu, který je daňovými orgány vykládán v souladu s pokynem GFŘ-D-47. Dle tohoto pokynu závažné ztěžování či maření správy daní spočívá mj. v opakovaném včasném nepodání daňového přiznání, přičemž opakovaností se rozumí včasné nepodání daňového přiznání (alespoň)

dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících. Správce daně přitom zjistil, že statutární orgán žalobkyně ve třech dalších společnostech porušil daňové předpisy tím, že však nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty.

5. Žalovaný zdůraznil, že je to právě daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ohledně své daňové povinnosti. Jeho spolupráce se správcem daně spočívá v podaní daňového přiznání, aby tak mohla být správně zjištěna a stanovena daň. Rezignace statutárního orgánu žalobkyně na plnění daňových povinností a Nepodání daňových přiznání hned čtyřikrát u tří různých právnických osob je tak dle správce daně dostatečným důvodem pro shledání závažného porušení daňových předpisů. Uvedené platí i v případě, kdy je výsledná daňová povinnost nulová, což žalovaný opřel o závěry rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2022, č.j. 29 Af 103/2019-62.

III. Jednání před krajským soudem

6. Dne 28. 6. 2023 proběhlo u krajského soudu ústní jednání ve věci, v jehož průběhu obě strany sporu setrvaly na svých tvrzeních a závěrech uplatněných v průběhu řízení před soudem.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování daňového orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

8. Žaloba není důvodná.

9. Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu, v důsledku kterých nelze daňovému subjektu prominout příslušenství daně. Krajský soud dospěl k závěru, že tyto vylučující podmínky v případě žalobkyně splněny byly.

10. Daňový řád zakládá v § 259b právo daňového subjektu požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení, pokud daňový subjekt uhradil daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.

11. Postup správce daně v rámci posuzování takové žádosti daňového subjektu je upraven v § 259c daňového řádu, podle jehož odst. 1 je správce daně povinen zohlednit četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem. Prominutí úroku pak dle odst. 2 není možné, pokud daňový subjekt či osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy. Podle odst. 3 potom platí, že pokud tyto předpisy závažně poruší právnická osoba, pak se na osobu, která byla v době tohoto porušení jejím statutárním orgánem, pro účely posouzení podmínek dle odst. 2 hledí, jako by je také porušila.

12. Správce daně se v rámci posuzování žádosti řídí taktéž Pokynem GFŘ-D-47, který, ačkoli nemá sílu zákonného ani podzákonného předpisu, zajišťuje ustálenou rozhodovací správní praxi v zájmu odstraňování nedůvodných rozdílů a zachování zásady legitimního očekávání žadatelů o prominutí daně ve skutkově shodných nebo podobných případech.

13. Článek III. 1, bodu 5 Pokynu GFŘ-D-47 blíže vymezuje, co lze rozumět pod daňovým řádem uvedeným závažným porušením daňových předpisů a uvádí, že jde o závažné ztěžování či maření správy daní mj. tím, že daňový subjekt opakovaně včas nepodá daňové přiznání a ke splnění této své povinnosti je správcem daně vyzván. Opakovaností se rozumí případy, kdy popsaná situace nastane alespoň dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců.

14. Žalobkyně v daňovém řízení požádala správce daně o prominutí úroku z prodlení v době, kdy správcem daně dodatečně doměřenou daň z příjmů právnických osob v celkové výši 21 317 240 Kč uhradila. Tímto žalobkyně splnila formální požadavky stanovené § 259b odst. 1 daňového řádu pro meritorní posouzení její žádosti o prominutí úroku z prodlení.

15. Krajský soud má z hlediska posouzení materiálních podmínek prominutí úroku v projednávané věci za prokázané, a mezi stranami o tom není sporu, že statutární orgán žalobkyně – Jan Zendulka, zastává tuto pozici též v právnických osobách Agroarea s.r.o., BIOAREA s.r.o., FARMA PÍSEČNÉ spol. s.r.o., přičemž tyto právnické osoby opakovaně a včas nepodaly daňová přiznání k dani z přidané hodnoty, a to v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců a ke splnění této povinnosti byly správcem daně vyzvány.

16. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že opakované, tedy v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících (v rámci období tří let), včasné nepodání daňových přiznání ze strany právnických osob, v nichž je statutárním orgánem osoba, jež působí taktéž ve statutárním orgánu žalobkyně, představuje v případě žalobkyně závažné porušení daňových předpisů. V případě těchto právnických osob se tak stalo hned ve čtyřech případech, kdy spol. Agroarea s.r.o., BIOAREA s.r.o. a FARMA PÍSEČNÉ spol. s.r.o. nepodaly včas daňová přiznání za zdaňovací období duben 2022 a spol. BIOAREA s.r.o. ještě za zdaňovací říjen 2021. Ve všech těchto případech byly tyto právnické osoby správcem daně k podání daňových přiznání vyzvány.

17. Žalobkyně přitom v žádosti o prominutí úroku z prodlení neuvedla žádné objektivní okolnosti, pro které nebylo podání daňových přiznání ve čtyřech případech u právnických osob, kde působí člen jejího statuárního orgánu, možné. Nešlo tudíž o odůvodněný případ, kdy by se správce daně mohl od Pokynu GFŘ-D-47, stanovujícího výklad závažného porušení daňových předpisů, odchýlit.

18. Jakkoli lze konstatovat, že v případě jednoho či nanejvýš dvou pochybení daňového subjektu, který by řádně a včas daňové přiznání nepodal, by šlo o porušení daňové povinnosti dosahující pouze nízké intenzity. Opakované nedodržení daňových povinností dotčených právnických osob však dle krajského soudu svědčí o tom, že žalobkyně (resp. její statutární orgán) nerespektuje pravidla stanovená daňovým řádem a neplní své základní daňové povinnosti. Takový přístup žalobkyně, resp. jejího statutárního orgánu, který navíc byl v minulosti opakovaně správcem daně k plnění této povinnosti upomínán, představuje závažné porušení daňových předpisů. Je přitom nerozhodné, že výsledná daňová povinnost žalobkyně byla nulová, neboť samotné podání daňového přiznání je východiskem pro další procesní postup v daňovém řízení a odvíjí se od něj efektivní správa a stanovení daně. (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2022, č.j. 29 Af 103/2019-62)

19. Pokud žalobkyně uvádí, že v jejím případě daňová povinnost v předmětném období nevznikla a nenastala tak situace, kdy by daň byla zjišťována, stanovena a uhrazena, a tudíž z její strany nemohlo dojít ke zmaření či ztížení správy daní, pak s tímto souhlasit nelze. Hned úvodní ustanovení § 1 odst. 3 daňového řádu uvádí, že základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové tvrzení podané daňovým subjektem. Správným zjištěním a stanovením je třeba rozumět její zjištění a stanovení v zákonné výši, která se odvíjí právě od tvrzení daňového subjektu. Správce daně na základě tohoto tvrzení zjišťuje, zda daňový subjekt do státního rozpočtu odvedl více či méně, než měl. Z uvedeného vyplývá, že i v případě, kdy je daňová povinnost žalobkyně nulová, je tato povinna daňové tvrzení podat, aby správce daně následně mohl zjistit, zda daň byla tvrzena a odvedena ve správné výši (hledisko materiální správnosti daně). Jestliže tedy žalobkyně daňové tvrzení o nulové daňové povinnosti nepodala, správce daně nemohl přistoupit k jejímu zjištění a eventuálnímu správnému stanovení či případně doměření, a došlo tak ke ztížení správy daní.

V. Závěr a náklady řízení

20. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 28. června 2023

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.